

конкретний продукт та підприємство взагалі, до здійснення покупки, отримання перед та після продажного сервісу й можливості надання зворотного зв'язку. Такі додатки мають давати рівні можливості для усіх сегментів споживачів незалежно від приналежності до певної вікової групи та рівня «цифровізації» споживача. Лише за таких умов можна казати про позитивний вплив розвитку засобів електронної взаємодії зі споживачем на конкурентоспроможність підприємства у тривалій перспективі.

ОСНОВНІ ПРИНЦИПИ УПРАВЛІННЯ ОБОРОТНИМ КАПІТАЛОМ ПІДПРИЄМСТВА

Швець М.В., гр. Е-29ск

Науковий керівник – канд. екон. наук, доц. **П.В. Смірнова**
Харківський державний університет харчування та торгівлі

У сучасних економічних умовах оборотний капітал, який є джерелом фінансування оборотних активів, має велике значення, оскільки суттєво впливає на фінансову стійкість та ефективність фінансово-господарської діяльності підприємств.

Переважає більшість підприємств відчуває гостру нестачу оборотного капіталу. Виходячи з цього виникає об'єктивна необхідність управління оборотним капіталом. Головним стимулом управління оборотним капіталом є отримання прибутку.

Процес управління капіталом полягає в пошуку ефективних форм його фінансування, оптимізації обсягу, вдосконаленні структури, забезпеченні прийнятної рівня ліквідності та підвищенні ефективності використання.

Ефективне функціонування підприємства в ринкових умовах залежить від ефективності методів та принципів управління капіталом.

До принципів управління капіталом відносять наступні:

- взаємозв'язок із загальною системою управління;
- комплексний характер прийняття і реалізації рішень;
- високий динамізм управління;
- варіативний підхід до розробки окремих рішень щодо формування та використання основного капіталу;
- відповідність стратегічним цілям розвитку.

До методів управління капіталом належать:

- аналіз ефективності використання окремих елементів і всієї системи сукупності основного капіталу;
- планування;
- контроль;

- способи нарахування амортизації за основними засобами;
- методи оцінки вартості основного капіталу в часі;
- оцінку ступеня ризику в процесі реального інвестування (при реалізації інвестиційних проектів та ін.).

Таким чином, кожне підприємство повинно обирати найбільш прийнятну для нього модель управління капіталом з врахуванням чинного законодавства та конкретних умов діяльності.

СТРАТЕГІЧНЕ УПРАВЛІННЯ ЯК ФАКТОР КОНКУРЕНТОСПРОМОЖНОСТІ ПІДПРИЄМСТВА

Шинкар М.С., гр. Е-29м

Науковий керівник – канд. екон. наук, доц. **П.В. Смірнова**
Харківський державний університет харчування та торгівлі

Ринкова трансформація економічної системи України та її інтеграція до світового господарства викликали інтерес до проблем управління підприємством, стали поштовхом до розгортання, заглиблення і впровадження досліджень стратегічного управління.

Першочергового значення набувають установки на підвищення конкурентоспроможності підприємств. Конкурентне середовище потребує прийняття відповідних управлінських рішень, швидко і рішуче реагувати на зміни навколишнього середовища.

Сучасна концепція управління господарюючими суб'єктами – це концепція стратегічного управління, що виникла як відповідь на виклики зовнішнього середовища: значного технологічного прориву, інформаційної революції, посилення глобалізації, загострення конкуренції та нестабільності.

Стратегічно орієнтоване підприємство – це підприємство, де стратегічне мислення є основою, принциповою настановою в діяльності персоналу підприємства і, насамперед, вищого керівництва, де існує система стратегічного управління; застосовується раціональний процес стратегічного планування, який дає змогу розробляти та використовувати інтегровану систему стратегічних планів, і поточна, повсякденна діяльність підпорядкована досягненню стратегічних орієнтирів.

Визначення концепції стратегічного управління передбачає формування системи управління певного (стратегічного) типу з визначенням мети як відправної точки стратегічних дій.

Стратегію можна визначити як шаблон логічної, послідовної поведінки, яка складається на підприємстві свідомо чи стихійно.

Багатофакторність вибору стратегії багато в чому визначає необхідність розробки декількох стратегічних альтернатив, з яких і здійснюється остаточний вибір. Стратегічні альтернативи – набір